

Kulttuuri

Konserttiarvostelu: Wennäkoskea kaikilla mausteilla – Lisää tällaista!

Säveltäjä Lotta Wennäkoski ja klarinetisti Lauri Sallinen. Kuva: Jukka Lehojärvi

Dima Slobodenioukilla oli konsertin rytmiiikan koossa pitämisessä hurja työ, mutta selvästi myös hauskaa

Martti Laitinen

Keskipohjanmaa

Ma 2.10.2023 klo 13:30

Eleitä täynnä voimaa

Suuret eleet. Lauri Sallinen, klarinetti. Keski-Pohjanmaan Kamariorkesteri, joht. Dima Slobodeniouk. Saint-Saëns, Wennäkoski (ke.), Weinberg. Konservatorion sali, Kokkola 29.9.2023 klo 19.

Keski-Pohjanmaan Kamariorkesteri tarjoi perjantaisessa konsertissaan mielenkiintoisen yhdistelmän suomalaista nykymusiikkia ja kahden edellisen vuosisadan teoksia Ranskasta ja Venäjältä.

MAINOS - juttu jatkuu mainoksen jälkeen

MAINOS - mainos päättyy

Konsertin avasi alkusoitto Camille Saint-Saënsin (1835–1921) oratoriosta *Le Déluge (Vedenpaisumus)* op. 45 vuodelta 1875. Alkusoiton temaattinen materiaali on peräisin kolmiosaisen oratorion ääriosista, jotka kertovat Jumalan surusta turmeltuneen ihmiskunnan vuoksi sekä vedenpaisumuksen väistymisestä ja sen jälkeisestä sovinnosta.

Dima Slobodenioukin johtama orkesteri toi hienosti esiin Saint-Saënsin musiikin moniulotteisuuden. Teoksen alussa kuultu fuuga oli pidättyväinen, soinnillisesti staattinen, lähes uusklassisen urkumainen, kun taas kahdessa myöhemmässä jaksossa kuultiin kapellimestarin romanttista, antautuvampaa puolta. Konserttimestarina toimineen Abel Puustisen ilmaisuvoimainen viulusoolo ansaitsee erityismaininnan.

Konsertin pääteoksena on pidettävä Lotta Wennäkosken (s. 1970) klarinettikonserttoa *Ele*, jonka kantaesityksen solistina toimi Lauri Sallinen.

Wennäkosken sointirikkaat teokset ovat jo pitkään olleet suomalaisen nykymusiikkikentän erottamaton osa, mutta todellinen läpimurto myös kansainvälisellä kentällä on tapahtunut alle vuosikymmenen sisään.

MAINOS - juttu jatkuu mainoksen jälkeen

MAINOS - mainos päättyy

Perjantai-iltana kuultu viisiosainen konsertto oli Wennäkoskea kaikilla mausteilla: mielenkiintoisen ja kuulijalle vaativan musiikin lisäksi teokseen kuului jatkuva koreografia, jossa erityisesti solistin kädenliikkeet, tanssilliset eleet ja ilmeet oli notatoitu partituuriin tarkasti.

Kasvoiltaan valkoiseksi maskeerattu Sallinen toi yleisön eteen ranskalaista Pierrot-pantomimiklovnia muistuttavan hahmon, joka kertoi klarinettinsa ja kehonsa avulla jännittävää, sanatonta tarinaa.

Teoksen loppupuolella hän pääsi leikittelemään muillakin soittimilla ja myös käyttämään knalliansa klarinetinsoiton apuvälineenä. Sallisen ihailtava monialaisuus, jossa kehonkieli ja musiikillinen virtuoosisuus tukevat toisiaan, pääsi tässä tilausteoksessa parhaimmalla mahdollisella tavalla esiin.

Myös orkesteri osallistui teoksen visuaaliseen näyttävyyteen vuorovaikutuksessa Sallisen kanssa sekä levittäytymällä yleisön kummallekin puolelle. Slobodenioukilla oli konserton rytmiikan koossa pitämisessä hurja työ, mutta selvästi myös hauskaa. Lisää tällaista.

Konsertin päätti Mieczysław Weinbergin (1919–1996) *neljäs kamarisinfonia op. 153*, jonka säveltäjä lienee useimmille suomalaisille tuntematon mutta silti maailmanpoliittisesti ajankohtaisella tavalla kiinnostava hahmo. Puolassa juutalaiseen perheeseen syntynyt Weinberg pakeni toista maailmansotaa ensin nykyiselle Valko-Venäjälle, sitten nykyiseen Uzbekistaniin, jossa hän ystäväystyi läheisesti Dmitri Šostakovitsin kanssa, ja lopulta Moskovaan.

Weinberg joutui pian Stalinin juutalaisvainojen kohteeksi, ja häntä syytettiin Šostakovitšin ja Sergei Prokofjevin tapaan formalismista. Stalinin kuoltua ja kulttuuri-ilmapiirin muututtua hän saavutti täyden tunnustuksen neuvostosäveltäjänä mainittujen herrojen ohella.

Tätä taustaa vasten vuonna 1992 syntynyt kamarisinfonia oli vaativan elämän läpikäyneen säveltäjän energinen, taisteluhenkkinen voimannäyte, joka päättyi lohtuun ja rauhaan.

Kasvonsa pessyt Sallinen pääsi soittamaan kletzmer-tyylisiä sooloja, jotka tosin välillä meinasivat jäädä jousiorkesterin jalkoihin. Teoksen triangeliosuuksista vastasi kapellimestari Slobodeniouk itse.

Konservatorion salissa istui ilahduttavan paljon nuoria ihmisiä, mutta tyhjiäkin tuoleja riitti. Voisivatko kokkolalaiset käydä konserteissa enemmän?